

synet til god Tone ligesoverfor Graværende, gjør det mig ikke Noget, naar det ærede Medlem i sin Sver for at være morsom og vittig glemmer lidt den Tone mellem Herrens, som man pleier at bruge, ligesoverfor mig, der bærer jeg fuldstændig over med det ærede Medlem i saa Henseende. Det ærede Medlem kan være overbevist om, at jeg aldeles ikke tillægger hans Tone eller Takt eller Meninger saa megen Betydning, saa at jeg ikke med fuld No kunde tillade ham ogsaa at gjøre den Slags mindre vellykkede Vittigheder, han prøvede paa før. Men naar det ærede Medlem derimod kommer ind paa at ville fortolke Uttringer, jeg tidligere har brugt, paa anden Maade, end rigtigt er, eller at tillægge Afstemninger eller Forslag, jeg nu stiller, en anden Betydning end den, der ligger i dem, maa jeg tillade mig at komme nærmere ind paa Sagen. Det ærede Medlem siger, at jeg for et Par Aar siden havde stærkt befæmpet en Bevilling til Forfatteren Jacobsen med den Motivering, at jeg ikke vilde stille mig paa et smudsig Standpunkt eller — for at komme nærmere ind paa Sagen — ikke vilde støtte Forfattere eller Bøger, der angrebe Religionen eller nedbrøde Sædeligheden. Jeg skal dertil bemærke, at jeg ikke i den Debat, der er Tale om, nævnte Jacobsen, at jeg udtryffeligt reserverede mig imod, at der derved skulde tænkes paa Jacobsen, fordi jeg ikke ønskede dette personlige Spørgsmaal draget ind i Debatten; det ansaa jeg for uberettiget. Det var fra anden Side, at denne Forfatter blev nævnt; jeg reserverede mig bestemt den Gang, og jeg reserverer mig endnu derimod. Jeg skal sige det ærede Medlem, at i den Henseende har jeg ikke forandret Mening, jeg har ganske den samme Mening. Jeg tror ikke, at det er tilstrækkeligt hverken til at støtte eller taale eller billige en Literatur, at den er æsthetisk betydelig, spiller en Rolle i æsthetisk Henseende. Jeg tror ikke, at alt det, der indeholder et Udtryk for et Folks egne Tanker om sig selv eller, for at bruge et andet Udtryk, som det ærede Medlem vist vil godkjende, at Alt, hvad der er sandt, ogsaa er godt, at enhver sand Bog ogsaa er en god Bog. Jeg tror, at der er Hensyn, der maa tages, som ligger ud over det Æsthetiske, Hensyn til Folks sædelige Bevidsthed, ogsaa til de Unga, dem, der er mindre befæstede, og adskillige andre Hensyn. Jeg tror, at det moralske Hensyn ved en Bog er saa overveiende, at det meget vel kan gjøre det nødvendigt at tilsidefatte det æsthetiske, saaledes at man end ikke vil støtte eller belønne en i og for sig æsthetisk god Produktion,

naar den synder i disse andre Retninger, der efter min Mening ere langt væsentligere og have langt større Betydning, baade i absolut Forstand og særlig for Folket, end baade de æsthetiske og videnskabelige Hensyn, som man saa lidt lægger Vægt paa. Jeg har endnu ganske den samme Anskuelse, men med Hensyn til den Bevilling, som iaar er foreslaaet, forresten ikke fra min Side, men fra anden Side, om at optage den nævnte Forfatter, er det mig en særlig Tilfredsstillelse, at det ærede Medlem har fremdraget netop det, fordi det derved bliver muligt at motivere, hvorfor jeg er gaaet med til den. Det er ikke, fordi jeg ikke den Gang kjendte den nævnte Forfatter, thi jeg kjender meget godt, hvad han havde skrevet, og jeg tilstaar, jeg havde nogen Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at give Bevillingen. Forresten vil det ærede Medlem erindre, at den egentlige og væsentlige Hovedgrund, hvorfor vi ikke vilde give en Bevilling til en bestemt Forfatter af den nye Retning, var, fordi man fra den Side, hvortil jeg hører, ikke ønskede at blande sig ind i den æsthetiske og literære Strid, som den Gang herskede. Det var det væsentlige Hensyn, skøndt der ogsaa var andre. Jeg kommer tilbage til Jacobsen, og jeg siger da, at jeg ikke blot den Gang ret vel kjendte, hvad han havde skrevet, men ogsaa med megen Opmærksomhed har fulgt hans Forfatterstab senere, og at det har været mig en Tilfredsstillelse at lægge Mærke til, at det, der senere er skrevet, selv om det ikke er Meget, virkelig i ingen Henseende kan siges at være skridende mod de Ting, som jeg og Mange med mig og med fuld Ret betragter som absolut uangribelige. Jeg fremhæver det ikke for at overbevise det ærede Medlem eller for at føre noget Forsvar mod, hvad han har sagt — det behøves vist ikke — men fordi det er mig en Tilfredsstillelse at kunne fremhæve det netop overfor den Forfatter, fordi han, ganske vist uden min Skyld, for et Par Aar siden blev draget saa stærkt ind i Debatten, saa at det kunde se ud, som om det fra vor Side var Hensigten at faste en særlig Plet paa ham. Derfor gjentager jeg, at det er mig en Tilfredsstillelse at erkjende, at nu efter de Ting, der senere ere blevne udgivne af denne Forfatter, og navnlig det Allersidste, er en saadan Anke ikke begrundet, og der er ikke tilstrækkelig Grund for Noget til nu at modsætte sig Bevillingen. Det ærede Medlem vil deri forhaabentlig se, at der er en fuldstændig Overensstemmelse mellem, hvad der er sket den Gang, og hvad der er sket idag, og at det kun skyldes det ærede Medlems ophidsede Fantasi, naar han